

bambook

MODRÁ ČARODĚJKA

ALANE ADAMSOVÁ

bamb**oo**k

MODRÁ ČARODĚJKA

ALANE ADAMSOVÁ

Alane Adamsová
MODRÁ ČARODĚJKA

Ilustrace Jonathan Stroh

Přeloženo z anglického originálu
The Blue Witch: The Witches of Orkney
First published in 2018 by SparkPress,
a BookSparks imprint, a division of SparkPoint Studio, LLC.

Text copyright © Alane Adams, 2018
Illustrations © Jonathan Stroh, 2018
Interior design © Tabitha Lahr, 2018
Translation © Hana Marková, 2024

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9118. publikaci

Překlad Hana Marková
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava a jazyková korektura Dana Pokorná
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2024
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2024

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-7019-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-3911-8 (print)

Pro Maddux

Písečné močály

ostrov

S

hnízdo omery

Nefritov

Tarkanská pevnost

Bažiny

Balfour

Orkneje

KODEX ČARODĚJNICE

Mé čarodějně srdce, tvrdé jako kámen,
chladné jako led, bude s tebou amen.

Má čarodějná duše, černá jako tér,
tma ve mně zesílí, až zasadím úder.

Má čarodějná krev se v žilách vaří,
chvěješ se strachy, když stojíš ke mně tváří.

V mých čarodějných spárech čiré zlo se rodí,
kujú píkle, která lež se nejlíp hodí.

Můj čarodějný jazyk vyřkne kletbu poslední
a ty zviš, co je žal, dřív, než se rozední.

Prolog

L esem zahaleným v mlze a zastřeným závoji lišejníku uháněli dva jezdci. Ódin, nejmocnější bůh Ásgardu, pobízel svého koně Sleipnira. Všech osm Sleipnirových nohou bušilo do země. Znělo to jako bubnování. Vítr šlehal Ódina i ženu, která se ho držela kolem pasu.

Vor, bohyně moudrosti, promluvila k Ódinovi. „Spěchej,“ popoháněla ho.

„Sleipnir nic nevidí.“

Vor zašeptala několik slov, mraky nad nimi se rozeštopily a cestu ozářil úplněk. Ódin zamlaskal a pobídl koně k ještě větší rychlosti. Dusot kopyt byl už přímo ohlušující.

Záře oslepujícího zeleného světla je dovedla na mýtinu, nad níž visel oblak štiplavého dýmu.

„Jdeme příliš pozdě,“ řekl Ódin.

V lesním podrostu ležela čerňovlasá čarodějka v dlouhém cestovním plášti. Ódin si prohlédl spálená místa a hluboké díry po drápech, které poničily stromy. Zjevně se tu bojovalo.

Ódin pomohl Vor sesednout. Záplava světlých vlasů sklouzla jasnovidce po zádech. Nevidomé oči měla mléčně bílé, a přesto viděla mnohem víc než jiné bytosti v Ásgardu.

Poklekla vedle ženy a hledala známky života, ale pak zavrtěla hlavou.

Někde zaplakalo dítě.

Ódin zapátral, odkud se zvuk ozývá, a rozhrnul několik keřů. V úkrytu dutého kmene ležela schovaná malá holčička zavinutá v příkrývce. Obklopovala ji zářivá aura. Ódin mávnutím ruky ochranné kouzlo rozehnal a zvedl dítě do náruče.

Děvčátko rozrušeně popadlo Ódina za plnovous. Jemně ji vzal za prstíky a přistrčil ji blíž k Vor.

„Co myslíš?“

Vor položila děvčátku ruku na hlavu a pak přikývla. „Tohle je to dítě z mého vidění.“

Na Ódina, držícího holčičku v náručí, dopadla veliká tíha.

Takže to začalo.

„S námi zůstat nemůže,“ řekla tiše Vor. „Když ostatní bohové zjistí, co je zač, vyženou ji.“

Byla to pravda. Čarodějnice se staly ve všech devíti Ódinových říších těmi nejméně oblíbenými stvořeními. Kdysi dávno jeden čaroděj jménem Rubicus zaklel slunce a téměř zahubil všechno živé. Měl dceru Catrionu a ta chtěla pomstít jeho smrt. Vedla válku s lidstvem, dokud Ódinovi nezbylo nic jiného než celý lidský svět navždy zbavit magie.

Hermodan, dobrotivý král Orknejí, nabídl Ódinovi část svého království jako útočiště. Šlo o hrstku ostrůvků, které Ódin mohl vyzvednout ze Země a přenést je do Deváté říše. Každá kouzelná věc, každý tvor, větev či kámen se přesunuly s ním, včetně čarodějnic. Ódin chtěl záštipné čarodějnice navždy zbavit jejich moci, ale Hermodan věřil, že se v nich nějaké to dobro přece jen najde.

Ódin se na holčičku usmál. Usnula mu v náručí. Měla jemné havraní vlásky.

Chudinka malá. Příliš malá na takové utrpení.

Pohlédl na Vor a rozhodoval se. „Pošlu ji do Tarkanského útulku. Je jednou z nich. Vychovají ji.“

Vor se usklíbla. „Udělají z ní čarodějnici.“

„Ona už je čarodějnice.“

„Myslím tím, že z ní udělají jednu z *nich*, chladnou jako led, bez srdce.“

Holčička otevřela oči a ospale se na Ódina usmála. Hleděly na něj smaragdově zelené oči, ale v centru zorniček se objevila jiskřička jako zářící hvězda. Zažehla v něm naději.

„Třeba to bude právě ona, kdo čarodějnice změní,“ řekl.

Tvář bohyně Vor změkla. „To ukáže čas. Kdo ji tam zanes? Tebou čarodějky opovrhují, to jí nedělej.“

Ódin tiše zapískal a zpoza stromů se vynořil malý chlupatý tvor. Měl zelenou srst, dlouhé svěšené uši, oči ve tvaru mandlí a tenké dlouhé končetiny. Přehopsal mýtinu a hluboce se uklonil.

„Ano, Vaše Výsosti?“

Ódin položil holčičku chlupatému tvorovi do náruče.

„Aporte, svěřuji ti toto dítě. Zanes ji do Tarkanského útulku a nech ji u čarodějnice, které říkají Stará chůva. V jejím chladném srdci je aspoň troška něhy.“

Aport přikývl, vysekl hlubokou poklonu a pelášil s dítětem pryč.

„Myslíš, že bude v bezpečí?“

Ódin s bolestí sledoval jejich odchod. „Prorocství se začíná naplňovat. Dokud se věštba nevyplní, budeme všichni ve velkém nebezpečí.“

Kapitola I

Abigail odhodlaně kráčela k bráně Tarkanské pevnosti. Neměla v úmyslu brečet, dneska ne, dokonce ani když jí Stará chůva pletla copy a utahovala je tak silně, až to bolelo.

Útulek už nebyl jejím domovem.

Ostatní dívky se mazlily se svými pyšnými matkami, připravovaly spolu různé věci a zkoušely nové nažehlené stejnokroje.

Abigail seděla na posteli a tiše čekala.

Vlastně jí vůbec nevadilo, že žádnou matku nemá. K čemu je vlastně čarodějce taková matka.

Hned po narození se odkládaly všechny malinké čarodějky do Tarkanského útulku a tam je vychovávaly nižší čarodějnice, jako třeba Stará chůva. Matky je navštěvovaly třikrát do roka: v první školní den, na narozeniny a zvláštní návštěva se vykonávala o Vánocích, kdy jim přinesly malý dárek a u ohně si spolu vypily skořicové kakao.

V takové dny se Abigail schovávala ve stínu a pozorovala, jak ostatní čarodějky září, když jim ty silné a mocné ženy věnují svou pozornost.

Když čarodějky dosáhly devíti let, nastoupily na proslulou Tarkanskou čarodějnickou akademii, což je pevnost,

která náleží spolku čarodějnic a kde dívky studují čarodějnické umění.

Abigail se zastavila před bránou a v ruce pevně držela svůj kufr. Temná oblaka nad její hlavou se shlukla v jeden mrak. Nová školní uniforma ji škrábala na krku, a tak se zatahala za límeček.

Stačilo udělat jen dva kroky a byla by uvnitř a také na cestě stát se mocnou čarodějkou. Zkusila posunout nohu kupředu, ale ta svěhlavě zůstávala na místě.

Kolem Abigail se prohaly dvě dívky. Dalo by se říct, že otevřenou bránou přímo proletěly.

Abigail se zadívala na své nohy a zašeptala: „Nebud moula. Něco nového začíná.“

Zvedla nohu a ta se ve vzduchu rozkmitala jako proudtek, kterým se hledá voda. Ale než mohla krok dokončit, někdo ji smetl k zemi.

„Jdi mi z cesty!“ křikla malá zavalitá čarodějka. Po boku jí pádila jakási vysoká dívka.

Glorian a Nelly. Ty dvě byly součástí tria, které se drželo spolu jako trojhlavá saň. Což znamenalo...

Jasně.

Za nimi proplula dívka s nosem vysoko v oblacích, jako by pocházela z královského rodu. Endera, nejprotivnější čarodějka z celého Tarkanského spolku.

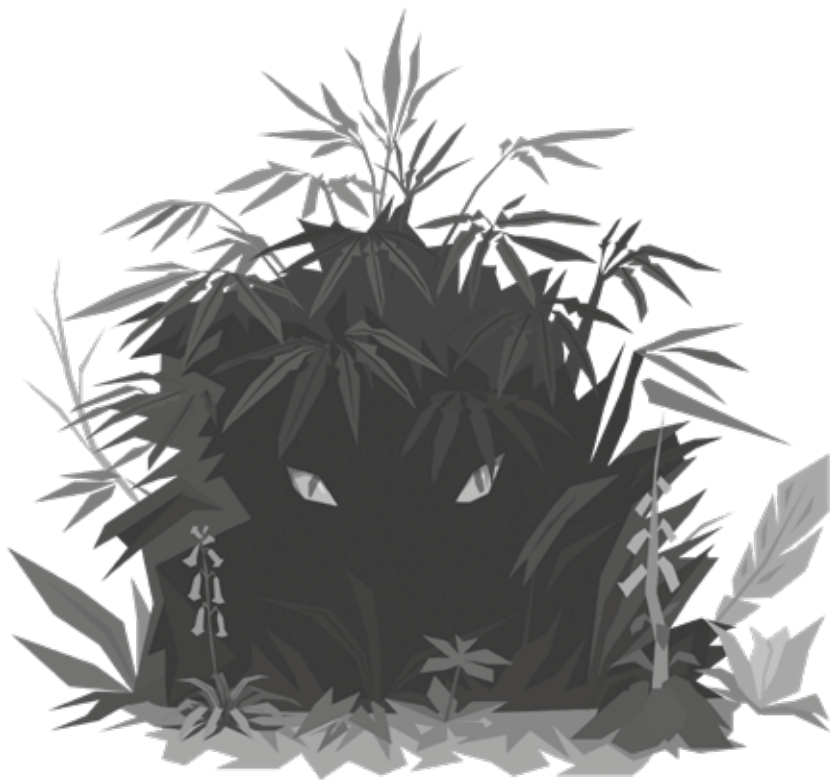
Endera se zastavila a sladce se na Abigail ležící na zemi usmála. „Copak, nešikovná jako slepý zlivočák?“

Ty druhé dvě se zahihňaly, načež trio odkráčelo bránou dovnitř.

Abigail bojovala se slzami a z roztržených punčoch si vybírala kamínky. Kdysi bývaly s Enderou kamarádky, ale pak se něco změnilo. Teď se k ní Endera chovala, jako by Abigail byla bídný červ.

Abigail se postavila, popadla kufřík a kulhala k bráně, když vtom se jí za zády ozvalo hluboké zavrčení, až se jí z toho zježily vlasy v zátylku. Pootočila hlavu stranou a spatřila, jak se něco krade v keřích. Něco velkého a chlupatého. Rozeznala pár očí, který ji pozoroval – tmavé oči, které žhnuly zlobou.

Vyschlo jí v krku. Nemohla se pohnout. Kdyby udělala krok, určitě by se to na ni vrhlo.

Ale pak se v bráně objevila přísná žena se špičatou bradou a dlouhými prsty jí pokynula.

„Tak pojď, dítě, nebo zůstaneš až do příštího roku zamčená venku.“

To něco v keřích se tiše stáhlo a Abigail mohla zase dýchat. Rychle prošla bránou.

Zástup brebentících čarodějek s kufry v rukou se shromáždil na nádvoří před impozantní šedou budovou. Na ní byl nápis vytesaný do kamene: Velká síň. Za nádvořím se rozprostírala přerostlá zahrada, která vybízela k objevování. Cestičky byly vysypané oblázky a vinuly se mezi stromy a hradbami ostružiní.

Vedle Velké síně se skvěl bronzový nápis Tarkanská akademie. Tak se nazývalo bludiště nízkých budov s klenutými chodbami, z nichž se vcházelo do tříd. Starší čarodějky vykukovaly otevřenými dveřmi, šeptaly si a zíraly na nově příchozí.

Přísná čarodějnice, která pobídla Abigail u brány, vystoupala po schodech k Velké síni. Na posledním schodu se otočila a pomalu sledovala každou z nich pohledem. Rozhostilo se ticho, dívky čekaly, až k nim promluví.

„Vítejte, prvačky. Jsem madam Vexa, ředitelka. Aby bylo jasno, tohle není Útulek, tady se s vámi nikdo nebude mazlit. Máme tu ty nejlepší profesorky, které vás budou učit umění čarodějnictví. Snažte se a bude se vám dařit. Když neuspějete, pošleme vás zpátky do Útulku.“

Upřeně se podívala na Abigail.

Ta spolkla knedlík v krku a madam Vexa pokračovala.

„Čarodějka, která do Vánoc dosáhne nejlepšího hodnocení, bude jmenována vrchní čarodějkou třídy. Je to velká pocta, kterou vyhlašuji osobně. A teď, než se setkáte se svými vyučujícími, projdeme si pravidla. Pravidlo

číslo jedna: Nikdy neutíkejte. To se na čarodějnici nesluší. Pravidlo číslo dva: Nikdy bez povolení nechoďte za tyto zdi do bažin. Zatoulaná dívka se může ztratit, nebo něco ještě horšího. Pravidlo číslo tři: Do sklepení je vstup zakázán. Je zavřené už po celá staletí a zamořené hladovými krysoni.“

Madam Vexa ustoupila a za ní vyšly ze stínu Velké síně čtyři čarodějky různého věku.

Madam Vexa k nim vztáhla ruku. „Madam Barbosa vás povede v předmětu abeceda zvířat a nestvůr.“

Madam Barbosa měla na sobě splývavý pruhovaný pestrobarevný plášť. Vypadala trochu jako kočka, měla vysoké lícní kosti a šikmé oči. Nadzdvihla si sukně a udělala malé pukrle.

Madam Vexa popošla k ženě s kostnatým obličejem, v němž se nezračil ani gram povzbuzení.

„Madam Arisa bude vaší profesorkou zázračných zaklínadel.“

Madam Arisa odfrkla na pozdrav, lusklá prsty a zmizela v oblaku nafialovělého dýmu.

Všechny čarodějky zalapaly po dechu.

Další na řadě byla buclatá čarodějnice s havraními vlasy, jimiž se proplétal široký pramen šedin.

„Madam Radisha vás bude vyučovat extrémně efektivní elixíry,“ oznámila madam Vexa.

„Vítejte, čarodějky, vítejte.“ Madam Radisha na ně oběma rukama zamávala. Na každém prstu měla prsten s třpytivým diamantem.

Poslední profesorka byla ošklivá babizna shrbená skoro až k zemi. Zkroucenýma rukama se opírala o podomáčku vyrobené čtyřnohé chodítko, které někdo sestavil z kostí malých zvířat.

„Dějiny čarodějnictví vás naučí naše nejstarší členka, madam Greefa.“ Stará čarodějka pokývla hlavou a v bezzubém úsměvu odhalila zčernalé dásně.

Ředitelka se otočila zpět k děvčatům a zatleskala. „Do dvojic! Najděte si někoho, s kým budete na pokoji. Madam Radisha vás zavede do ložnic. Máte hodinu na to, abyste si vybalily, a pak se sejdeme v jídelně.“

„Rychle, děvčata, najděte si někoho k sobě,“ zatrylkovala madam Radisha.

Čarodějky se promíchaly, chytaly se za ruce a tvořily dvojice. Abigail pátrala po nějaké přívětivé tváři. Všimla si Minxie, šilhavé dívky, se kterou někdy v Útulku sedávala u oběda. Zamávala na ni a Minxie už zvedala ruku, aby odpověděla, když vtom mezi ně vstoupila Endera a postrčila ji k jiné čarodějce.

Abigail nechala ruku klesnout.

Trávník se postupně vyprazdňoval, až zůstala jediná, kdo neměl dvojici.

Madam Radisha jí položila ruku na rameno.

„Máš ty ale štěstí, kdo zůstane sám, dostane pokoj v podkroví,“ řekla rozzářeně. „Hodí se právě pro jednoho, nemusíš se o něj s nikým dělit.“

Vedla Abigail k vysoké kruhové věži, po jejíchž kamenných zdech se dokola plazily šlahouny břechťanu.

Prošly dveřmi tak nízkými, že se musely sehnout, a ocitly se ve společenské místnosti. Stěny lemovaly regály přecpané tlustými knihami. U stolečků a na nízkých pohovkách seděly starší studentky a učily se. Uprostřed místnosti bylo točité schodiště, které vedlo do vyšších pater.

„Je to až nahoře, drahoušku, nemůžeš to minout.“ Madam Radisha ji lehce popostrčila.